

Автономната търговска политика обхваща всички мерки, засягащи вноса и износа на стоки, които Общността предприема извън рамките на поети по отношение на трети страни договорни задължения, т. е. "автономно". Тук попадат общите правила на вноса и износа; защитните мерки срещу дъмпинг; мерки срещу субсидиран внос или неразрешени търговски практики; количествените ограничения (квоти) и външнополитически мотивираните търговски санкции (ембарго).

Автономните мерки са от особено значение за защитата на икономиката на Общността срещу нелоялните търговски практики на вносителите или на трети страни. Тук могат да бъдат различени четири вида мерки:

- . • "Антидъмпингови мерки" (Регламент (ЕО) ? 3284/96) могат да бъдат налагани от Комисията по молба на засегнатата промишленост на Общността след консултация на държавите членки под формата на временни антидъмпингови мита. Те могат да бъдат превърнати в окончателни антидъмпингови мита с решение, взето от Съвета на Европейския съюз с обикновено мнозинство. Предпоставка за това, както и при другите защитни мерки, е констатирането на вече съществуваща или заплашваща да възникне вреда за засегнатия отрасъл на промишлеността.
 - . • "Мерките срещу субсидиран внос" (Регламент (ЕО) ? 3284/94), за разлика от антидъмпинговите мерки, са насочени не срещу нелоялни търговски практики на чужди промишлени отрасли, а срещу субсидиран износ на трети държави за Общността. Процедурата е сходна с тази по антидъмпинговите мерки и може да доведе до въвеждането на временни или окончателни изравнителни мита върху засегнатите продукти.
 - . • "Мерки за защитни клаузи" (Регламент (ЕО), ? 3285/94) могат да бъдат предприети в случай на констатиране на "сериозна вреда" за даден стопански отрасъл на Общността поради съществено увеличаване на вноса от трета страна и при значително по-ниски цени на внасяния продукт. Те се въвеждат под формата на наблюдение на вноса и количествени ограничения. Поради силно рестриктивните правила на АБВСветовната търговска организация (СТО) в тази област досега Общността е използвала възможностите си много ограничено.
 - . • От 1984 г. Общността допълнително разполага и с така наречения нов търговско-политически инструмент (Регламент (ЕО), ? 3286/ 94), ревизиран през 1994 г., който ? дава възможност да реагира в относително кратък срок на нелоялни търговски практики на трети страни спрямо вноса от Общността. Това означава най-нап-ред използване на международната процедура за консултации и уреждане на споровете, но на един следващ етап може да доведе и до по-твърди мерки, като например суспендиране на предоставени търговски преференции, повишени мита по вноса от съответните държави и количествени ограничения. Специална форма на автономната търговска политика представ
- ляват външнополитически мотивираните търговски санкции, като например наложеното търговско ембарго на Ирак и Сърбия. Съгласно чл. 301 на ДЕО по предложение на Комисията с квалифицирано мнозинство Съветът решава въвеждането на подобни санкции след съответното решение в рамките на ? Общата външна политика и политиката на сигурност (ОВППС).